

Postničky malých Kamarádů

Jeden z dalších sychravých podvečerů postní doby. Cesty jsou zamlžené, není vidět skoro ani na krok. Ulici lemují domy. Počáteční temnotu prozařují světla línoucí se z oken panelových domů. V jednom z bytů se rozsvítilo a je vidět tři malé hlavičky vykukující ven do tmy. Možná počítají hvězdy. Kdo ví?

Zvoním a ozývá se dupot. Malí kamarádi mi přibíhají jeden po druhém naproti. Příjemná maminka Jana mě zve dál. Jsem na návštěvě u rodiny Kamarádových ze Žďaru nad Sázavou a ani jeden z jejich příslušníků nezapře své příjmení.

V malém bytě bydlí rodiče společně se svými třemi syny. Nejmladšímu Ondřejovi jsou tři, prostřednímu Václavovi sedm a nejstaršímu Jiřímu deset. Dalo by se říci: „tři malí králové“. Jejich tatínek se totiž již několik let podílí na organizaci Tříkrálové sbírky v Oblastní charitě Žďar nad Sázavou.

KOMU POMŮŽEME?

Kluci mě zvou do pokojíčku. Dvě postýlky, tři stolečky. Nejmladší Ondřej ještě spí v ložnici se svými rodiči. Na každém stolečku leží modrá krabička. Jde o postničku, která v rámci akce s názvem Postní almužna spojuje úsilí Charity a farnosti ve službě potřebným lidem. A tak se ptám chlapců, jak se jim v tomto postním snažení daří. Nejmladší se jen usmívá, v jeho krabičce cinká pár kováčků, které získal od maminky. Ti starší si už odříkají něco málo ze svého kapesného. Většinou oželi čokoládové bonbony, žvýkačky a další dobroty.

Ondřej, Václav a Jiří.

Napadá mě, zda už kluci vědí, na jaký účel své našetřené peníze věnují. Podle nich je totiž almužna „oblečení, které se dává černouškům, nebo penízky a jiné věci“. Ondřej se stále usmívá a pojídá piškoty. Václav chvíli přemýšlí a pak řekne: „Já to dám uprchlíkům.“ Maminka, která sedí vedle, hned reaguje: „A ty viš,

kdo jsou to ti uprchlíci?“ A Václav odpovídá: „To jsou pánové, kteří uprchli z vězení, nebo děti, které utekly z domova, protože jim rodiče nic nedovolí. Nebo to jsou lidé, kterým byl zabavený byt.“

Maminka se usmívá a vysvětluje chlapci, kdo to vlastně takový uprchlík je. Společně pak přemýšlejí, ja-

kým způsobem mu mohou finance z Postní almužny pomoci – na nové bydlení, jídlo, léky apod.

LIDEM BEZ DOMOVA

Na gauči vedle sedí o tři roky starší Jiří a detailně si prohlíží svoji postničku. Na naši otázku odpovídá, že by rád pomohl lidem bez do-

movy. Za peníze, které jim věnuje, si sami budou moci koupit jídlo nebo teplé oblečení. Maminka Jana chlapce hladí, opět se usmívá a ptá se, zda viděl někdy člověka bez domova. A Jiří s Václavem společně vyprávějí, jak našli stan v lese, v němž takový člověk žil. Prý v něm našli i láhev s alkoholem, na což maminka reaguje a vysvětluje, že bude lepší, aby za ušetřené penízky nakoupila jídlo Charita, aby si tak tito lidé nekupovali věci, které jim škodí, jako například zmíněný alkohol. A Jiří pokyvuje hlavou a dodává: „Však ti pracovníci nejsou hloupí. Oni by jim pivo nekoupili. Vyberou třeba kalhoty, boty nebo rohlíky.“

Nejmenší Ondřej sedí na zemi a popíjí svůj oblíbený čaj. Maminka jej chce také zapojit do našeho hovoru, a tak mu položí otázku: „Ondrášku, představ si, že někteří lidé nebydlí v domečku jako my. Jak bychom jim mohli pomoci?“ Malý Ondřej se zamýšlí, sklápí svoje oči a říká: „Mohli by bydlet nahoře nad námi. Udělají si tam stan a koupíme jim rohlíky, housky a salám.“

Starší bratr se ale mladšímu rozhodne dát záladnou otázku: „Komu bys pomohl víc – nějaké starší babičce, nemocnému pánovi, nebo někomu bez domečku?“ A tříletý chlapec bez rozmyšlení vykřikuje: „Svoji babičce! Dal bych jí penízky, aby si koupila jídlo a neměla hlad!“ V tu chvíli se smějí všichni. A já odcházím s radostným pocitem, že i prostřednictvím těchto tří chlapců se rozsvítí temnota běžných dní lidem, kteří se ocitli v nouzi a potřebují pomoci.

Lenka Judová,
Oblastní charita
Žďar nad Sázavou

Postní almužna pomáhá také seniorům

Populace stárne. Evropa se stává domovem důchodců – píše často média palcovými titulkami a v článku se pak dočtete o katastrofické vizi a neřešitelném problému. Stárnutí jako by nás obtěžovalo. Ale jsou starší lidé opravdu na obtíž?

Služby pro seniory patří k základní podstatě Charity a jsou spojeny už s jejími prvopočátky. Služby pro stárnoucí sice poskytují i jiní; co však činí charitní služby výjimečnými, je právě přístup, kdy nevnímají člověka v pokročilém věku jako problém, nýbrž jako obohacení pro společnost. Proto se podpora seniorů stala také jedním z nosných témat Postní almužny. Potřeba pomáhat starým lidem však ani zde nepramení z obavy nebo potřeby řešit problém, ale z úcty, projevu souznalosti a solidarity farního společenství.

Jedním z téměř stovky projektů, jež byly podpořeny na území brněnské diecéze z loňské Postní almužny, byla rekonstrukce bezbariérových bytů chráněného bydlení pro seniory a zdravotně znevýhodněné osoby sv. Anežky v Brně. Jde o první formu tohoto typu služby na území Jiho-moravského kraje. Služby, která se nesnaží segregovat staré lidi do jakéhosi „ghetta“, ale naopak je začlenit plně do běžné městské zástavby. Umožňuje jim tak, navzdory omezené soběstačnosti z důvodu věku, nevzdávat se samostatnosti. Pomáhají jim v tom osobní asistenti, kteří tuto míru samostatnosti nejen udržují, ale i rozvíjejí, budují v člověku sebe-důvěru, případně kompenzují nedostatky. Rekonstrukci se podařilo dokončit na prahu letošního roku

Obyvatelka chráněného bydlení sv. Anežky s prezidentem DCH Brno Josefem Zouharem (uprostřed) a ředitelem Charity ČR Oldřichem Haičmanem.

Foto: Tomáš Krejčí

a v únoru chráněnému bydlení slavnostně požehnal prezident Diecézní charity Brno P. Josef Zouhar.

V loňském roce se Postní almužna konala na území brněnské diecéze poprvé, přesto dary dosáhly hranice jednoho milionu korun. Z toho polovina pomohla různou formou seniorům. Svědčí to o společné snaze farností a Charit navrátit stáří jeho důležitost pro svět.

Postní almužna skýtá příležitost obohatit půst o hmatatelný prožitek

pomoci a zcela dobrovolně a svobodně rozhodnout, komu prospět svým odřeknutím. A nejdůležitější není, kolik darujeme, nýbrž to, že jsme ochotni kvůli bližnímu něčeho se vzdát.

Starší lidé se vzdávali celý svůj život, pro své děti, pro své rodiny, pro svou práci, pro své společenství. A přestože nic nežádají zpět, můžeme jim část „dluhu“ splatit.

Diana Tuyet-Lan Kosinová,
Diecézní charita Brno

Kdo se postí, ať je milosrdný...

■ Postní almužna se letos koná i v rámci Diecézní charity České Budějovice, a to pod vedením otce biskupa Pavla Posáda. Charita rozvezla na vikariáty všechny potřebné pokyny včetně papírových schránek. Pro naše charitní pracovníky bylo milým překvapením, jak pozitivně tuto aktivitu přivítali duchovní v celé českobudějovické diecézi, neboť posláním Postní almužny je spojit úsilí farností a místních Charit pro konání milosrdné lásky k bližním v nouzi. Dalším významem almužny je, že Diecézní charita České Budějovice seznámí věřící v jihočeském regionu s projekty, které podporují sociální službu obyvatelům. Jsme rádi, že se tato tradice úspěšně obnovila. (rt)

■ Také do ostravsko-opavské diecéze zavítala Postní almužna. „V naší diecézi klademe důraz na aktivitu jednotlivých farností,“ upřesnil Martin Hořínek z Diecézní charity ostravsko-opavské. „Chceme, aby Postní almužna byla opravdu záležitostí postní formace.“ Jednotlivé farnosti si buď přímo, nebo prostřednictvím oblastních Charit objednávaly postničky, které byly na začátku postní doby distribuovány do kostelů. Konkrétní využití pak bude zkonstatováno s místně příslušnými Charitami. Již nyní je ale zřejmé, že bude velmi různorodé. V některých farnostech použijí almužnu po dohodě s Charitou na své vlastní aktivity v sociální oblasti, některé farnosti pak chtějí podpořit předem daný konkrétní charitní projekt.

„S některými farnostmi jsme

se dohodli, že si postničky vyrobí samy v rámci náboženství, různých společenství nebo přímo v rodinách. Děti tak mohou přímo ztvárnit svou představu almužny nebo jejího využití. V jedné z farností se dokonce uskutečnila soutěž o nejhezčí postničku. Postní almužna tak může být ještě atraktivnější a opravdu aktivním způsobem prožít přípravu na události Veliké noci,“ dodal Hořínek. (mh)

■ V rámci litoměřické diecéze probíhá Postní almužna pilotně v mladoboleslavské farnosti. Postničky byly vystaveny a připraveny k rozebrání u vchodu do kostela. Společenství středoškolské mládeže vytvořilo tematickou nástěnku, kde je možné, stejně jako na farním webu, nalézt další podrobné informace.

Mile nás překvapil zájem farníků. Z prvních ohlasů víme, že lidé si velice rádi postničku (nebo dokonce více postniček) odnesli domů. Starší a nemocní, kteří v zimě nemohou přijít na mši, nás žádali, abychom jim postničky zajistili a dovezli domů. V některých vícečlenných rodinách chtělo dokonce každé dítě svoji vlastní.

O velkém zájmu svědčí i to, že se rozdalo přes 350 kusů postniček. Lidé – a zvláště děti – si povšimli jejich nezvyklého tvaru a lákavých pestřích barev. I tato skutečnost jistě mnohé vybízí k tomu, že postnička najde své místo v domácnosti.

Doufáme, že se většina postniček vrátí s konkrétní podobou svatopostního úsilí a snažení. (js)